

Sygn. akt II K 1165/19

PR 3 Ds (...).2019

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zabrze - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Adam Krukowski

Protokolant Aleksandra Kuczera

przy udziale Prokuratora ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 października 2019 roku

sprawy

R. D. (D.), urodzonego (...) w S., syna A. i Z.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 października 2018 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, zabrał w celu przywłaszczenia cudze rzeczy ruchome w postaci 125 sztuk ściągów, 16 sztuk prętów prefabrykowanych oraz 10 sztuk metalowych zamków o łącznej wartości 6.820,48 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.” z siedzibą w O.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

orzeka

1. uznaje oskarżonego **R. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę **1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności** polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze **20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;**

2. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. D. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie z prawomocnie skazanymi S. T. (1) i S. D. na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwoty 2 820,85 zł (dwa tysiące osiemset dwadzieścia złotych osiemdziesiąt pięć groszy);

3. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. kwotę 516,60 zł (pięciuset szesnastu złotych i sześćdziesięciu groszy), w tym VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego R. D. w całości od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1165/19

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2018 r. R. D., razem z S. T. (2) oraz S. D., weszli na teren wysypiska śmieci mieszczącego się w Z. przy ul. (...), gdzie firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. wykonywała budowę hali hermetyzacji. Podczas pobytu na terenie budowy ww. mężczyźni dokonali zaboru 125 sztuk ściągów, 16 sztuk prętów prefabrykowanych oraz 10 sztuk metalowych zamków należących do spółki (...). Łączna wartość tych przedmiotów wynosiła 6.820,48 zł. Następnie R. D. udał się do pracownika Spółdzielni Pracy (...) w Z. przy ul. (...) – D. M. (1), celem pożyczania od niego taczek. Za jakiś czas wrócił na teren skupu z taczkami załadowanymi metalowymi prętami razem z S. T. (2) oraz S. D.. D. M. (1) przyjął przywieziony towar, który łącznie ważył 85 kg i wypłacił za niego kwotę 61,20 zł. W formularzu przyjęcia odpadów metali, jako osoba przekazująca odpady został wskazany R. D., oświadczył on, iż odpad stanowi jego własność, nie jest obciążony prawami na rzecz osób trzecich i nie pochodzi z kradzieży.

W wyniku sprawdzenia i przeliczenia wszystkich części na budowie ujawniono braki skradzionych części o łącznej wartości 6.820,48 zł. Kiedy przeszukano teren całej budowy i nie znaleziono brakującego materiału, kierownik budowy udał się do pobliskiego punktu skupu złomu, gdzie odnalazł część ze skradzionych ściągów i prętów prefabrykowanych. Ze skradzionych przedmiotów udało się odzyskać 122 sztuk ściągów oraz 16 sztuk prętów prefabrykowanych. Nie udało się zaś odzyskać 3 sztuk ściągów oraz 10 sztuk metalowych zamków, których łączna wartość wynosiła 2.820,85 zł.

Prokurator dnia 28 lutego 2019 r. złożył do sądu wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego wobec S. T. (1), R. D. oraz S. D. i orzeczenie wobec nich uzgodnionych z nimi kar i innych środków przewidzianych ustawą. S. T. (1) i S. D. wyrokiem z dnia 14 czerwca 2019 r. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 12 października 2018 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, zabrali w celu przywłaszczenia 125 sztuk ściągów, 16 sztuk prętów prefabrykowanych oraz 10 sztuk metalowych zamków, o łącznej wartości 6.820,48 zł na szkodę (...) sp. z o.o.". Natomiast sprawę R. D. wyłączono do odrębnego rozpoznania albowiem cofnął on zgodę na skazanie go w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Oskarżony R. D. ma 29 lat, jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 18 lat nie pozostające na jego utrzymaniu. Oskarżony jest bezrobotnym, nie zarejestrowanym w PUP. Nie osiąga on dochodu i nie posiada majątku. R. D. nie leczył się neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Był on wielokrotnie karany za przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., a także za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz art. 278 § 1 k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego R. D. (k. 28-29), wyjaśnień świadków S. T. (1) (k. 26-27), S. D. (k. 36-37), zeznań świadków M. K. (k. 96', 24), K. M. (k. 96', 24), D. M. (1) (k. 97, 25), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 4-5), formularza przyjęcia odpadów metali (k. 6), spisu i opisu rzeczy (k. 7), pokwitowania (k. 8), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 9-11), płyty CD z zapisem monitoringu (k. 13), dokumentu WZ nr (...) (k. 15-16), protokołu oględzin rzeczy (k. 17-18), dokumentacji fotograficznej z zapisu monitoringu (k. 19-23), danych o karalności (k. 30-32).

Oskarżony R. D. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości. Wyjaśnił, iż kradzieży dokonał razem z S. T. (1) oraz S. D.. Podał, iż jest on osobą bezdomną i bezrobotną, nie ma żadnych dochodów i ma problemy z nadużywaniem alkoholu i przez dokonanie kradzieży chciał zarobić na jedzenie i alkohol. Wskazał on, iż znaczną część skradzionych przedmiotów oddał na swoje nazwisko na skup złomu, za co otrzymał pieniądze, natomiast nie pamiętał co zrobił z pozostałą częścią skradzionego złomu. Podczas składania wyjaśnień wskazał, iż bardzo żałuje tego co się stało i postąpił tak ze względu na jego obecną sytuację życiową. Będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy oskarżony nie stawił się na rozprawę i nie złożył wyjaśnień przed sądem.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego albowiem są one zgodne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. Wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach współsprawców oraz zeznaniach świadków, a także w dowodach z nagrania monitoringu oraz dokumentów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom świadków S. T. (1) i S. D. złożonym w trakcie postępowania przygotowawczego. Wyjaśnienia współsprawców czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, którzy przyznali się do jego popełnienia wspólnie z R. D., korelowały z wyjaśnieniami oskarżonego. Wskazywali oni, iż kradzieży metalowych części dokonali wspólnie, brali to co nadawało się do sprzedaży na złom. Obrońca oskarżonego nie wnosił o bezpośrednie przesłuchanie świadków na rozprawie i nie kwestionował treści ich zeznań, które zostały odczytane w oparciu o przepis art. 392 § 1 k.p.k.

Za w pełni wiarygodne należało również uznać zeznania świadków M. K., K. M. oraz D. M. (2). Zeznania świadków pozostawały spójne i logiczne, znajdowały oparcie w dowodach z nagrania z monitoringu oraz dokumentów. M. K. jako kierownik budowy w firmie (...) Sp. z o.o.” oraz K. M., jako pracownik tej firmy, w rzetelny sposób podali okoliczności ujawnienia kradzieży oraz wskazali przedmioty, których braki ujawniono na terenie budowy. D. M. (2), jako pracownik punktu skupu złomu, wskazał na okoliczności w jakich doszło do odkupu skradzionych przedmiotów od oskarżonego i na tą okoliczność przedstawił stosowną dokumentację.

Sąd uznał za podstawę ustaleń stanu faktycznego również dowód z nagrania z monitoringu w Z. na ul. (...) z dnia 12 października 2018 r. oraz dokumentacji fotograficznej z zapisu monitoringu, na których to widać mężczyzn poruszających się z taczkami na terenie wewnątrz skupu złomu. Wiarygodne były również dowody z dokumentów w postaci m.in. danych o karalności, formularza przyjęcia odpadów metali, dokumentu WZ nr (...), których autentyczność i prawdziwość, a także w odniesieniu do protokołów prawidłowość sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu i których strony nie kwestionowały.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył co następuje:

R. D. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k.

Zgodnie z przepisem art. 278 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Jest to przestępstwo powszechne. Stroną podmiotową kradzieży określonej w § 1 jest umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego kierunkowego, na co wskazuje określenie „w celu”. Koniecznym elementem kradzieży jest działanie w celu przywłaszczenia. Sprawca, zabierając rzecz, chce ją przywłaszczyć, a zatem postąpić z nią jak właściciel, dąży do uzyskania trwałego władztwa nad rzeczą. Kradzież polega na wyjęciu przez sprawcę spod władania pokrzywdzonego określonej rzeczy i objęcie jej we własne władanie.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, iż R. D. niewątpliwie działał z zamiarem bezpośrednim w celu przywłaszczenia rzeczy. Wchodząc na teren budowy, na której nie miał prawa przebywać oraz zabierając z niej różne przedmioty, zdawał sobie sprawę, iż przedmioty te należą do kogo innego i działał celem objęcia tych przedmiotów we własne władanie. Wskazuje na to okoliczność, iż oskarżony niezwłocznie przekazał tak zabrane przedmioty jako odpady metali w punkcie skupu złomu i oświadczył, iż stanowią one jego własność i nie są obciążone prawami na rzecz osób trzecich i nie pochodzą z kradzieży. Potwierdza to formularz przyjęcia odpadów metali od R. D. sporządzony przez pracownika Spółdzielni Pracy (...).

Należy zauważyć, iż nie każda kradzież stanowi przestępstwo. Należy mieć bowiem na uwadze, że zabór cudzej rzeczy ruchomej, której wartość nie przekracza 500 zł, stanowi jedynie wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.. Jeśli chodzi o konsekwencje dla sprawcy, rozgraniczenie między przestępstwem z art. 278 § 1 k.k. a wykroczeniem z art. 119 § 1 k.w. jest bardzo istotne. Wskazana w akcie oskarżenia wartość skradzionych przedmiotów określona została na 6.820,48 zł, znacznie przekraczała więc wartość 500 zł. Tak określona wartość skradzionych przedmiotów została potwierdzona ustaleniami dokonanymi przez Sąd. Powyższe wynika zarówno z zeznań świadka M. K. jak i dokumentu WZ nr (...), gdzie dokładnie określono wartość poszczególnych skradzionych przedmiotów.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz dokonane ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że R. D. w dniu 12 października 2018 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, zabrał w celu przywłaszczenia cudze rzeczy ruchome w postaci 125 sztuk ściągów, 16 sztuk prętów prefabrykowanych oraz 10 sztuk metalowych zamków o łącznej wartości 6.820,48 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.” z siedzibą w O., co wypełniło znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Czyn oskarżonego jest czynem zabronionym i społecznie szkodliwym. Obwiniony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, popełnił bowiem przestępstwo mając świadomość bezprawności swego działania i chciał je popełnić. Jako osoba dorosła wiedział, że nie można zabierać w celu przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych. Rzeczy te należały do (...) Sp. z o.o.” oskarżony wiedział, iż są to rzeczy cudze, należą do innego podmiotu, były one umiejscowione na terenie budowy prowadzonej przez pokrzywdzoną spółkę. O tym, iż działał w celu przywłaszczenia świadczy fakt, iż następnie postąpił z nimi jak właściciel – zabrał te przedmioty i przekazał je do punktu skupu złomu celem uzyskania pieniędzy na jedzenie i alkohol. R. D. działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym – chciał zabrać cudze rzeczy w celu ich przywłaszczenia i to uczynił. Oskarżony chciał zatem popełnić przestępstwo i je popełnił.

W sprawie nie ujawniły się żadne przesłanki wyłączające winę lub bezprawność działania oskarżonego. W sprawie brak okoliczności, które uniemożliwiałyby czy utrudniały oskarżonemu dostosowanie się do obowiązujących w społeczeństwie norm prawnych. Oskarżony jest osobą dorosłą i poczytalną, w pełni zdawał sobie sprawę z tego co robi.

Wymierzając karę R. D., za czyn którego sprawstwo mu przypisano, sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k., w tym uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, a także jego motywację i sposób zachowania, warunki osobiste oraz cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Popełniony przez oskarżonego czyn stanowi przestępstwo skierowane przeciwko mieniu i należy do czynów o znacznym stopniu społecznej szkodliwości. Swoim zachowaniem, działając z zamiarem bezpośrednim przewłaszczenia cudzej rzeczy, wyraził swój lekceważący stosunek do przestrzegania norm prawnych.

Jako okoliczność obciążającą, Sąd uznał fakt uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, w tym jednokrotnie za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k.. Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt przyznania się przez oskarżonego do popełnienia czynu oraz to, iż składając wyjaśnienia wyraził on skruchę, podał iż żałuje tego co się stało.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż ustawa przewiduje za to przestępstwo zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. postanowił zamiast kary pozbawienia wolności, orzec wobec oskarżonego R. D. karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym, uznając iż będzie to kara właściwa dla oskarżonego.

Decydując się na takie rozwiązanie w zakresie orzeczenia kar wobec oskarżonego Sąd też baczyl na dyrektywy płynące z przepisu art. 58 k.k., który daje priorytet karom wolnościowym. Ponadto orzekając o karze Sąd nie mógł tracić z pola widzenia kar wymierzonych prawomocnie współsprawcom tj. S. T. (1) i S. D. w celu zapewnienia wewnętrznej sprawiedliwości orzeczeń zapadłych w przedmiotowej sprawie. Zdaniem Sądu, w tych okolicznościach zasadne jest orzeczenie wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności albowiem jest on osobą bezrobotną, zatem bezzasadne byłoby orzeczenie wobec niego kary grzywny. Wymierzona kara ograniczenia wolności, nie będzie miała charakteru kary nadmiernie surowej i spowoduje, iż oskarżony ponownie nie popełni przestępstwa. Kara ta, zdaniem Sądu, nauczy oskarżonego przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i wyrobi w nim przekonanie że dokonywanie kradzieży nie popłaca i przynosi poważne dolegliwości.

Biorąc pod uwagę fakt, iż pokrzywdzona spółka (...) Sp. z o.o. w toku postępowania złożyła wniosek o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. D. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody. Warunkiem orzeczenia omawianego obowiązku naprawienia szkody jest jej istnienie w czasie orzekania, co oznacza, że nie może być już ona

wcześniej naprawiona. „Obowiązek naprawienia szkody dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono, a sąd orzekając na podstawie art. 46 § 1 k.k., uwzględnić musi rozmiar już naprawionej szkody. Zobowiązanie do naprawienia szkody nie może bowiem zmierzać do przysporzeń w majątku pokrzywdzonego” (wyrok SN z 12.04.2018 r., III KK 128/18, LEX nr 2490903).

Jak wynika z poczynionych ustaleń, w wyniku czynności procesowych pokrzywdzona spółka odzyskała część ze skradzionych przedmiotów w postaci 16 sztuk prętów prefabrykowanych oraz 122 sztuk ściągów, o łącznej wartości 3999,63 zł. A więc szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu przestępstwem, która nie została w żaden sposób naprawiona w toku postępowania, gdyż nie odzyskano skradzionych przedmiotów w postaci 3 sztuk ściągów oraz 10 sztuk metalowych zamków, wyniosła 2.820,85 zł.

Jako, że zgodnie z art. 46 § 1 k.k. przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody sąd stosuje przepisy prawa cywilnego, w przypadku wyrządzenia szkody przez współsprawców przestępstwa zastosowanie mieć będzie art. 441 § 1 k.c., w świetle którego jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. W związku z okolicznością, iż wyrokiem z dnia 14 czerwca 2019 r. Sąd Rejonowy w Zabrzu uznał S. T. (1) oraz S. D. za winnych czynu z art. 278 § 1 k.k. popełnionego wspólnie i w porozumieniu z R. D. i orzekł już wobec nich obowiązek naprawienia szkody, tutejszy Sąd uznał za uzasadnione, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody również wobec oskarżonego R. D. poprzez zapłatę solidarnie z prawomocnie skazanymi S. T. (1) i S. D. na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. w O. kwoty 2.820,85 zł jako szkody do tej pory nienaprawionej. W ten sposób obowiązek naprawienia szkody nie będzie prowadził do nadmiernych przysporzeń majątkowych po stronie pokrzywdzonego, a jeżeli oskarżony wyrządzą szkodę naprawi, to będzie mógł żądać od pozostałych współsprawców zwrotu odpowiedniej części.

Oskarżony R. D. reprezentowany był w sprawie przez obrońcę wyznaczonego z urzędu, którego wynagrodzenie nie zostało uiszczone ani w całości ani w części. Z tych też względów, na mocy art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze, Sąd zasądził na rzecz adwokat J. W. nie uiszczony wynagrodzenie od Skarbu Państwa w kwocie 516,60 zł.

Uznając, iż uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację majątkową, fakt iż jest on osobą bezrobotną i bezdomną, Sąd na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.